LIJST DER BOEKJES DIE VOORRADIG ZIJN:

1. Drie maanden onder de sneeuw; 2. Zwarte Koo; 5. Aan de Molenbeek; 6. Een moedig meisje; 8. Het wonderlijk gezelschap; 9. De jonge vluchteling; 11. Het Kermismeisje; 12. Willem Tell; 13. Beter een lap dan een scheur; 14. Harten van Goud; 15. 't Verdronken land van Saaftinge; 17. De Zinneloozen te Gheel; 18. De hut op de Heide; 21. De Landlooper; 22. En toch feest; 23. St Niklaas in 't Veerhuis; 25. De Vriezeman aan 't Front; 26. Verdwaald en terecht; 27. De jongens van West-Roosbeke; 30. De verdronken stad; 32. 't Weesje van Brugge; 35. Het kindje van de Zee; 36. De Roovers van de Moeren; 37. De bezembinders van Kleit; 38. De vlucht in de Koffer; 44. De Gierigaard; 46. Broederliefde; 48. Eerlijk duurt het langst; 51. Een lastig geschenk; 52. Zonder Ouders; 56. In 't Bosch van Houthulst; 57. Nog gered; 58. Uit de oude Doos; 59. Dokter Jenner en Jenny; 61. Strenge Winters; 64. De kinderen van den Zeeloods; 66. De kinderen van den Smokkelaar; 67. De Paaschklokken; 68. De Landverhuizers; 69. Leeuwtje Van Damme; 72. Een moedige Kermisjongen; 76. Het Bultje; 77. De Pastoor van Lapscheure; 78. Samen uit; 80. Goed voor kwaad; 82. Vaderlandsche Verhalen; Naastenliefde; 86. De overwintering op Nova-Zembla; 89. Hoe Sinterklaas hielp; 90. In Grooten Nood; 91. Kerstmis aan Zee; 94. Het Spook; 95. De twee Weesjes; 97. De Vlucht; 102. Reinaert de Vos; 104. Denk aan moeder!; 107. Theesje; 110. Robinson Crusoë; 112. De Rooversjongen; 113. De Deserteur; 115. Onschuldig veroordeeld; 118. De Spion van den Molen; 121. Hoog bezoek; 122. De wonderlijke Zwaan; 123. Uit bange dagen; 125. De flinke Baanwachtster; 128. De gelaarsde kat; 129. De Dochter van den Blauwer; 130. Met Vakantie; 132. Tinneke; 133. De Helden van Stekene; 134. Een onrechtvaardige gestraft; 137. Oom Tom; 142. Op 't oud kasteel; 143. De reis in de Wildernis; 144. Bij de Kabouters; 145. De Spionnen op den Toren; 146. De Jongen van Gaver; 148. De schat in de Duinen; 150. De smokkelaars van de Zee; 152. De schat in de mijn; 153. 't Graf in 't Bosch; 154. 't Berouw van den Strooper; 155. 't Kasteel Hoogdonk; 158. Van de hut naar 't Paleis; 159. Karel de Goede; 160. Na veel avonturen; 161. Gered door een Aap; 162. Jan Breydel; 163. De Slag der Gulden Sporen; 164. Van den Dood gered; 165. 't Bocheljongentje; 167. Van drie Roovers; 168. Een jonge Held; 169. Jacob van Artevelde; 171. Genoveva van Brabant; 172. Een avonturlijke Reis; 174. Een vreeselijke avond; 175. De gevluchte slaaf; 176. In de vliegmachine; 177. Een moedige vrouw; 178. Ontsnapt; 179. Valsch beschuldigd; 180. De Zoon van den Torenwachter; 182. De reis van Columbus; 186. Jack de Cow-boy; 189. De Held van Tremeloo; 191. De Cow-boy van Fort-Bell; 192. Jeanne d'Arc; 193. De wandelende Deur; 194. De avonturen van Geeraart; 195. Geeraart in Rusland; 199. De Wolf van Ghistel; 202. De Spaansche Furie; 203. De Boeteling van Veurne; 210. Het verwoeste Vlaanderen; 211. De vondeling van 't Regiment; 212. Betoonde Naastenliefde; 213. De IJslandvaarders; 214. Jongensharten; 216. Een dappere vrouw; 217. Ali-Baba en de veertig Roovers; 218. Groote Broer; 219. De jonge verstooteling; 220. Een kerstavond op de Prarie; 221. Leo's Nieuwjaar; 222. 't Gestolen kind; 233. De Roovers gestraft; 224. De Wildeman; 225. Het dolend melkmeisje; 226. De lotgevallen van den Wildstrooper; 227. Verdreven uit zijn land; 228. Moeder gered; 229. 't Dievenhuis; 230. De Schatgravers; 231. Een slechte Kameraad; 232. Bij de zakkenrollers; 233. Kleine Oorlog; 234. De Heldendood van Anneessens; 235; De Wandelende Jood in Vlaanderen; 236. Nelly van den Mijnwerker; 237. De Geldduivel.

—— ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW BOEKJE. ——

Boekdrukkerij R. Bracke-Van Geert, Baesrode.

Nr. 284. A. HANS

De Booze Droom

Nr. 284.

A. HANS

DE BOOZE DROOM.

I.

Kaatje werd wakker op haar zolderkamertje van 't huisje bij de zee. Ze richtte zich op... Wat hoorde ze toch? O, ja... 't stormde al van gisterenmiddag... Maar ze hoorde toch ook iets anders, vlak boven haar hoofd. Ze begreep het. Pannen waren los en rolden door elkaar. En ze voelde den wind, die door een opening blies. Het kamertje was onder de pannen en niet met hout afgesloten.

— Fons! riep Kaatje verschrikt.

Haar broer van veertien jaar, sliep op het kamertje daar naast.

Kaatje sprong uit bed en kleedde zich wat. Ze wist wel, dat Fons op haar geroep niet wakker zou worden.

— Wat is er? vroeg moeder, die beneden sliep en door den dunnen vloer het gerucht hoorde.

— De pannen raken los! antwoordde Kaatje. Er is al een gat in 't dak.

— Ik kom... wek Fons ook...

Kaatje ging naar 't ander kamertje en schudde haar broer.

— Hei! klonk het als van uit de diepte.

— Fons, sta op!

— Laat me slapen!

— 't Dak waait af...

— Waaien, zei Fons soezerig, en hij keerde zich om.

Maar Kaatje schudde hem weer en zei:

— Fons, kom er uit, de pannen waaien weg. Toe, sta toch op...

— Wat zijn dat voor flauwe streken! bromde de knaap. Laat me slapen... het is nog donker...

— Maar ik zeg, dat de pannen van het dak waaien. Er is al een gat...

Fons kwam nu overeind.

— Wat is er van de pannen? vroeg hij.

— Luister dan toch! Ze waaien er af... hoor maar...

— O, ja... Ik zal komen...

— Maar dadelijk!

Kaatje hoorde moeder op 't trapje, eigenlijk een ladder, en ging naar 't portaaltje.

Vrouw Aalberse droeg een lampje, maar toen ze er mee boven 't trapluik kwam, flapte de wind het licht uit.

— Ik zal de lantaarn halen, zei ze. Kaatje, kleed u goed... het trekt hier vreeselijk... Ge zoudt kou vatten... God zij uw armen vader genadig.

Vader was visscher en zwierf nu op zee... Kaatje dacht aan hem. Hij zou tegen heel andere gevaren worstelen dan tegen en gat in 't dak. En toch, ook hier kon 't erg worden... Als een rukwind door die opening schoot sleurde hij misschien 't heele dak mee.

Fons trad ook te voorschijn.

— Ik waai hier haast omver, zei hij. Maar zonder licht kan ik niets doen. Wat staat ge daar nu te talmen, Kaatje?

— Moeder is om de lantaarn...

— We moeten ons haasten; ik voel nu al aan den wind, dat er een groot gat is. En als we het niet dicht maken, vliegt heel het dak nog weg.

Vrouw Aalberse keerde terug, nu met een scheepslantaarn, bestand tegen stormen zelfs. Gedrieën gingen ze naar de schade kijken.

In Kaatje's kamer was er inderdaad een opening, groot genoeg reeds om een mensch door te laten. En er rond lagen de pannen te waggelen.

— We moeten dat gat stoppen, zei moeder. We zullen er lappen voor binden en die aan de balken vast maken.

— Dat zal niet helpen, oordeelde Fons. In het

schuurtje liggen zeilen en die moeten we buiten over het dak binden, dan houden ze de pannen op hun plaats...

— Ja, dat is beter... Maar hoe kunt ge nu op 't dak werken?

— O, ik kruip door 't gat...

— En door den wind er afgeslingerd worden... Neen, neen, dat wil ik niet. Vlug klop buurman op. Die zal helpen... Alleen krijgen we 't niet gedaan.

Fons, die ook zijn kleeren aanhad, liet zich van de ladder glijden, stak beneden de klompen aan de voeten en ging buiten. Wat een weer! Hij kreeg van den wind een stoot, dat hij haast omver tuimelde.

Maarten Vlietink, de buurman, woonde een eindje verder, ook bij de duinen. Fons moest geen twee maal kloppen. Maarten, die met visch leurde, sedert hij wat hinkte en daarom van zee wegbleef, sliep niet rustig met zulk weer. Dadelijk vroeg hij, wie er daar was en tegelijk deed hij al de deur open. En toen Fons gezegd had, wat er aan de hand was, sprak de gedienstige buurman:

— Een oogenblik... en ik ga mee... Ja, 't is weer voor ongelukken... 't Is kwaad op 't land, maar nog erger op zee.

Maarten Vlietink trok vlug eenige kleeren aan

terwijl hij aan zijn vrouw meedeelde waarom hij de buren ging helpen.

Hij hinkte dan naast Fons voort, maar hield zich toch kloek in den wind. Maarten kwam op 't zoldertje.

— Ja, zeilen spannen is 't eenige wat we kunnen doen, zei hij. We moeten buiten werken... En vlug... Een geweldige rukwind en 't heele dak kan weggeblazen worden.

Allen begaven zich naar beneden. En in het schuurtje koos Maarten twee zeilen, terwijl Fons touwen zocht. Die zeilen waren hier om geteerd te worden, een werkje dat moeder voor visschers verrichtte, die een eigen scheepje hadden. Haar man, Aalberse, voer op een sloep van een reeder. Hij bezat zelf geen vaartuig. Maar de eigenaars zouden het best vinden, dat hun zeilen nu eens gebruikt werden om een huisje voor verwoesting te behoeden.

— Nu een ladder, zei Maarten.

Ze konden het trapje uit huis nemen. Het stond met twee haken vast. Fons en Kaatje sjouwden het vlug naar buiten.

— Ik klim eerst op het dak, hier links, zei Vlietink. Fons, gij dan rechts... En Kaatje geeft de zeilen aan. We zullen eerst de touwen door de oogen steken. En we maken de touwen aan die

ankertjes aan den muur vast. Maar voorzichtig!

— Ja, Fons, pas toch op.

De man en de knaap geraakten op het dak en Kaatje, door moeder geholpen, stak een zeil op. 't Koste moeite dit op 't dak uit te spreiden. Kaatje verleende ook daarbij hulp. Ze was zoo flink als haar broer. Soms toch, als de wind met geweldige kracht kwam aanzetten, moesten Maarten Vlietink en Fons zich plat op het dak leggen en zich aan de vorst vast klemmen.

Maar na groote inspanning waren de zeilen gebonden over de pannen. Maarten voelde nog eens of ze stevig zaten. Hij bevestigde nog eenige touwen aan den ondersten rand, en aan een balk, opdat de wind nergens een spleet zou vinden, om er onder te wippen.

Moeder had het vuur in den haard van onder de asch opgerakeld.

— Zit even, zei ze tot haar buurman. Ik zet een potje koffie.

— Ja, dat zal smaken. Intusschen kijk ik nog even boven... We kunnen nu het gat al binnen ook bedekken om den trek buiten het kamertje te houden.

En toen dit gedaan was, geurde de koffie al.

— Noodweer, zei vrouw Aalberse. En morgen verwacht ik mijn man. O, God, behoede hem...

— Hij zal met de sloep wel een Fransche haven binnen gevlucht zijn... of misschien te Nieuwpoort... 't Kwade weer zat vanmorgen al in de lucht en de visschers zien dat wel, sprak Vlietink.

Maar hij kon toch de onrust van moeder niet weg praten. Kaatje schonk de koffie in en haalde beschuiten uit de kas. Fons was terug naar bed en lag weer diep onder de dekens. Maar hij sliep niet dadelijk in... Hij dacht ook aan zijn vader... Wat had die storm om en over hem geloeid op het dak... En men was hier nog achter de duinen, maar vader zwalkte op de open zee. Doch misschien was de sloep in een haven...

Fons hoorde Maarten Vlietink nog weg gaan. Kaatje zou bij moeder slapen, want 't kon op haar kamertje toch nog tochtig zijn. Fons sliep in.

Toen hij weer wakker werd, stond moeder aan zijn bed.

— 't Is tijd, zei ze. Maar zijt ge niet te moe, om naar school te gaan... Ge zijt er van nacht uit geweest...

— Van nacht? vroeg Fons slaperig.

Hij moest even nadenken.

— O, ja, het dak, hernam hij toen. Is alles goed gebleven, moeder?

— Gelukkig wel... De metselaar moet nu komen. De wind is veel bedaard.

— O, vandaag komt vader thuis...

— Dat is nu niet zeker. De sloep kan opgehouden zijn in een Fransche haven. Dat dacht buurman. Zoudt ge naar school kunnen?

— O, ja, moeder...

Voor die stoornis zou Fons niet in zijn bed blijven. Als hij maar eenmaal goed wakker was, kwam hij er gemakkelijk uit.

En weldra bevond Fons zich beneden. Kaatje, die twee jaar jonger was, hielp moeder aan het ontbijt.

Samen begaven ze zich dan naar 't stadje, een kwartier van daar. Ze gingen bij den metselaar aan, die beloofde in den voornoen nog het dak te zullen herstellen. Toen de kinderen bij het kantoor waren van reeder Diemen, zagen ze diens achttienjarigen zoon Ernest.

— Ik zal eens vragen of er nieuws is van de sloep, zei Fons.

— Durft ge hem zoo maar op straat aanspreken? vroeg Kaatje.

— Wel ja, hoor!

Hun vader was in dienst van reeder Diemen, aan wien de sloep toebehoorde. Hij en zijn zoon waren trotsche en ongevoelige heeren, die hun volk slecht betaalden.

— Mijnheer Ernest, is er nieuws van de

« Voorspoed »? vroeg Fons, want zoo heette de sloep.

Nijdig bekeek de trotsche reederszoon den visschersknaap.

— Kunt ge uw klak niet afnemen, als ge me aanspreekt? vroeg hij.

— Ik heb er toch aan getikt, antwoordde Fons, die nu ook wat kriebelig werd.

— Onbeschofte jongen... Loop door!

— Maar mijn vader is toch aan boord en het heeft zoo gestormd...

Kaatje trok haar broer aan de mouw. Hoe durfde Fons zulk een toon aanslaan?

— Hoort ge niet wat ik zeg? snauwde Ernest Diemen,

— Mag ik dan niet weten of er nieuws is?

— Ik zal uw vader eens flink zeggen dat hij u betere manieren moet leeren. Ik ben geen straatjongen als gij! En ge moogt mij zoo niet aanspreken.

— Maar gij ligt in uw bed, als mijn vader in den storm is! schreeuwde Fons en hij liep door.

Kaatje haalde hem in.

— Maar Fons, zoo praten tegen den zoon van den reeder! keef ze.

— Ik had hem wel in zijn gezicht kunnen slaan, die verwaande aap! Ha, ik mag mijnheer niet vragen of er nieuws van de sloep is. Er kan

op het kantoor toch een telegram uit Frankrijk zijn gekomen. Denkt ge, dat ik niet gemerkt heb hoe angstig moeder is! Zijn moeder zal niet wakker gelegen hebben om zijn vader! En dan durven zeggen, dat mijn vader me betere manieren moet leeren! Ik heb hem nog veel te zacht geantwoord. Ja, ja, Maarten Vlietink heeft gelijk, als hij zegt, dat reeder Diemen en zijn zoon haaien zijn.

Fons en Kaatje gingen van elkaar, ieder naar de eigen school.

II.

Ernest Diemen, de zoon van den reeder, kwam op het kantoor, waar eenige klerken zaten.

— Boos weer geweest, mijnheer Ernest, zei Dorus, de eerste bediende.

— Ja, dat weet ik ook en klets er nu niet over... Is er bericht van de « Voorspoed »?

— Neen... Ik had gehoopt dat het schip te Kales, Grevelingen of Duinkerke binnen gevlucht zou zijn, maar dan hadden we al bericht.

— Als er nu van die visscherswijven komen zaniken, zeg dan dat we geen nieuws hebben. En geen van hen bij mij laten! Ik wil geen gezanik om mijn ooren.

De achttienjarige Ernest Diemen had er den

slag van de bedienden af te snauwen. Zoo had zijn vader hem trouwens opgevoed.

Hij ging in zijn bijzonder kantoor. Na een kwartier kwam daar ook zijn vader, reeder Diemen.

— Geen bericht van de «Voorspoed», zei hij. Dan is de sloep in den storm geweest, en zonder, dat we er de herstellingen aan gedaan hebben die schipper Aalberse vroeg.

— Maar vader, als ge naar de visschers luisterdet, dan zouden we altijd aan de sloepen moeten laten werken.

— De Voorspoed was toch in slechten staat.

— Ze is goed verzekerd...

— Stil, stil...

Ja, als de sloep verging, dan kreeg de reeder van de verzekeringsmaatschappij de waarde in goed geld. Maar de mannen, die er op voeren, waren niet verzekerd. 't Was al erg, als visschers het leven verloren. Maar dan bij het verdriet kwam voor vrouw en kinderen ook de ellende.

— De Voorspoed kan best een storm trotseeren, hernam Ernest.

— O, ja...

Maar reeder Diemen bekende bij zich zelf, dat de sloep beter in het dok zou gevaren zijn, dan op de wijde zee. Hij had ze nog maar eens een reis laten doen. Er zat nu veel haring op aange-

duide plaatsen. En die schoolen visch konden weer spoedig verdwijnen.

— Een spliksplinternieuw schip kan ook vergaan, zei Ernest.

— Ja, ja, stemde zijn vader toe, bedenkend, dat een sloep met groote gebreken er toch meer kans toe had.

Reeder Diemen opende zijn boeken, maar het werk vlotte niet. Wat later hoorde hij daar naast een krijschende stem.

— Wat is dat? vroeg hij verschrikt.

— O, zoo'n visschersvrouw, wier man op de Voorspoed is, meende Ernest.

— Zouden er geruchten zijn van een ongeluk?

— Wel neen! 't Heeft gestormd en nu denken die menschen dat wij percies weten waar de sloep is. Verbeeld u, dat die brutale rakker van Aalberse me er ook over aansprak, en die ongemanierde straatslijper gaf me dan nog een oproerig antwoord. Ik zal er Aalberse eens de les over lezen.

Zoo praatte dit verwaand heertje van achttien jaar over een stoeren visscher, die al dikwijls zijn bemanning veilig door gevaren heen geholpen had.

Luider klonk daarnaast de krijschende stem.

— Ik heb Dorus verboden hier iemand binnen te laten, zei Ernest.

— Ga toch eens hooren! drong reeder Diemen aan.

— Zeker een brutaal wijf dat niet vertrekken wil. Ik zal ze dan eens buiten zetten.

— O, wees niet te scherp!

Ernest stapte in het kantoor. Een jonge vrouw was tot den boekhouder aan 't praten.

— Wat is dat? vroeg Ernest.

— Vrouw Wels denkt dat wij slecht nieuws hebben van de Voorspoed en het willen verbergen, antwoordde Dorus.

— En waarom zouden wij slecht nieuws hebben?

— Peter Meire zei aan de kaai, dat er wel iets gebeurd zou zijn.

— Peter Meire is een babbelaar en dronkaard. En ge moet hem dus meer gelooven dan wij!

— Hij noemde de Voorspoed een drijvende doodkist. En 't is toch waar, dat er herstellingen noodig waren, maar ze zijn niet gebeurd. En nu zoo'n storm. O, mijnheer, ik ben zoo ongerust!

— Zoo, waren er herstellingen noodig? Gij, soort van menschen, weet alles beter dan wij! En dan lawaai komen maken op het kantoor. Het is hier de kroeg niet van Peter Meire.

— Mijnheer, is er dan waarlijk geen nieuws?

— Neen, en, als ge nu niet vertrekt, laat ik u aan de deur gooien! Opgemarcheerd! Straks

staat er hier een heel regiment van die schreeuwers! hoonde Ernest.

Dat was toch te veel voor een der klerken, Karel Verhalen. Hij sprong van zijn kruk.

— Mijnheer Ernest, zei hij, de man van die vrouw is in elk geval in groot gevaar geweest...

— Vraag ik u iets? Ga naar uw plaats, kletskous! snauwde Ernest tot den bediende van veertig jaar.

— Neen, ge vraagt me niets, maar zoo gaat men niet te keer tegen een vrouw, die in vreeselijke onrust is.

— Maar hij voelt er niets van... hij stuurt ons volk weg op een slecht schip! hernam Tanna Wels. O, ik heb vannacht geen oog dicht gedaan.

— Ik kan het begrijpen, mensch, zei Karel Verhalen. Het was noodweer...

— O, gij kunt dat begrijpen! spotte Ernest Diemen. En nu moet ge nog iets anders begrijpen, hoort ge! Ge moet begrijpen dat ge dadelijk uw biezen kunt pakken... Dorus betaal dien oproerkraaier de maand uit en zorg voor een anderen klerk, die betere manieren heeft.

— Manieren! riep Karel Verhalen uit. 't Zijn zeker fijne manieren, een vrouw, die in haar angst om nieuws komt, uit te schelden en te beleedigen, in plaats van haar moed in te spreken...

— Zijt ge nog niet buiten! smaalde Ernest.

— Neen! Gij zijt hier nog niet de baas, en ik zal alleen dan vertrekken, als uw vader me weg stuurt...

— O, wacht dan even! Vrouw Wels, er is dus geen nieuws, en wij moeten hier werken; houd ons dus niet op. En let op uw woorden! Wat ge van de sloep gezegd hebt, is laster en ge kunt daarvoor gestraft worden.

— Het is geen laster! hernam Karel Verhalen. De Voorspoed moest dringend hersteld worden.

Dorus, de eerste klerk, stond daar geheel verbouwereerd. Wat durfde die Karel nu toch allemaal zeggen? Men moest hier, op het kantoor van reeder Diemen gedwee zwijgen.

— Ge hebt geen hart, de menschen zeggen 't allemaal en het is zoo, verweet vrouw Wels den trotschen jongen heer.

Ze verliet weenend het kantoor,

— En nu zullen we eens met u afrekenen! riep Ernest dreigend tot Karel Verhalen.

Hij keerde bij zijn vader terug.

— Wat is er toch? vroeg de heer Diemen.

— O, dat wijf van den visscher Wels, die van Peter Meire gehoord had, dat er wel een ongeluk zou gebeurd zijn. Kletspraat, waarover ze hier drukte komt maken. Ik heb Karel Verhalen zijn ontslag gegeven.

— Waarom?

— Die kerel verweet me dat ik vrouw Wels onfatsoenlijk behandelde en dat de Voorspoed in slechten staat is.

Ernest vertelde op zijn manier het gebeurde.

— Die Verhalen is veel te vrij, vervolgde hij. Het was hij ook, die verleden maand om opslag vroeg, zoo'n brutale flikker. Nu kruipt hij weg achter u. Ga dus naar hem toe en zeg, dat hij dadelijk kan vertrekken.

— Neen, neen...

— Wat! Zult gij hem steunen tegen mij? Wat blijft er dan nog van mijn gezag over? vroeg Ernest verwaand.

— Ge zijt te haastig geweest. Als we Karel Verhalen weg zenden, praten ze straks in het stadje allemaal over den slechten staat van de Voorspoed. Luister, ik zal Karel bij me roepen en hem eens de les lezen... Zeg gij dan, dat ge het voor dezen keer zoo wilt laten. Maar nu geen gebabbel!

Karel Verhalen moest komen.

— Wat hoor ik nu van u? vroeg de reeder.

— Mijnheer, ik kon niet zwijgen, toen die arme vrouw zoo toegesnauwd werd. Mijn vader is ook zeeman geweest, en ik weet, hoe angstig we waren, als het zoo stormde. Maar als moeder bij reeder Vlakens om nieuws ging, werd ze al-

tijd vriendelijk ontvangen.

— Moeten wij dan hier ingaan op praatjes van Meire? En die vrouw opstoken door te zeggen, dat de Voorspoed slecht is?

— De sloep moest hersteld worden, mijnheer.

— Ja, ja, er dient 't een en ander aan gedaan te worden, maar ik zal toch geen acht man op een onbetrouwbaar vaartuig in zee zenden. Mijn zoon is wat haastig geweest en hij vindt het goed dat gij blijft. Maar wees nu voortaan verstandiger. Gij kunt gaan...

Karel Verhalen verliet het bureel der heeren.

— Ze durven me niet wegzenden, zei hij tot de andere klerken. Ze zijn bang van 't gepraat over de Voorspoed. Ik snap het wel. Maar ik laat me niet meer toeblaffen door dien verwaanden, jongen aap.

— Toe, ga nu aan uw werk! drong Dorus aan.

— Gij hadt vrouw Wels moeten beschermen, maar ge zijt zoo bang als een wezel van Ernest, die het zoo hoog in zijn bol heeft, al komt hij pas van school.

— Begint ge nu tegen mij ook! Wat scheelt u van morgen toch?

— Ik denk aan die arme acht mannen op de drijvende doodkist, die ze nog wel de Voorspoed durven noemen. Als het vannacht maar geen

vreeselijke tegenspoed geweest is. Ik heb al uitgerekend, dat die zes getrouwden van die acht visschers samen vier en dertig kinderen hebben. O, als die vaders niet terug keeren ...

— Gelooft ge ook al de praatjes van Peter Meire? vroeg Dorus.

— Ik hoop er 't beste van, maar ik ben ook niet gerust...

En Karel Verhalen zette zich weer op zijn kruk om voort te schrijven.

III.

De dag verliep zonder dat de Voorspoed binnen kwam. Wel kwamen er eenige andere sloepen van zee. Ze hadden de Voorspoed niet gezien en zelf geschuild, twee te Duinkerke en de anderen te Nieuwpoort.

Maarten Vlietink zei tot moeder en de kinderen Aalberse, dat ze zich nog niet ongerust moesten maken. Door den storm had het schip natuurlijk vertraging geleden. 't Was toch een sombere avond. Moeder sprak zoo weinig.

— Ge moogt niet zoo'n vrijzeg zijn, had moeder gezegd, toen Fons zijn gesprek vertelde met Ernest Diemen, maar ze dacht meer aan haar man natuurlijk dan aan den reeder.

Fons liep naar de haven, maar 't werd laag water en de Voorspoed kon niet meer komen voor morgen.

De metselaar had het dak hersteld. Kaatje sliep weer op haar kamertje, maar ze werd dikwijls wakker. En dan hoorde ze moeder beneden woelen in haar bedstede. Vrouw Aalberse sloot geen oog. Fons snurkte als gewoonlijk.

Weer was het ochtend, en begon een nieuwe dag van hoop en vrees. Fons bleef uit school weg, zonder iets aan moeder te zeggen. Hij zette zich op een duintop... Maar de Voorspoed verscheen niet. Er kwamen meer menschen kijken, vooral vrouwen en kinderen van visschers, die met Aalberse mee voeren. Allen waren angstig 't Werd middag... Nog geen nieuws.

— We moeten allen samen naar het kantoor gaan! zei vrouw Wels. Daar moeten ze toch iets weten.

— Ja, ja! klonk het.

De groep vertrok. Fons liep ook mee. En aan 't kantoor kwamen er nog menschen bij, nieuwsgierigen.

Ernest Diemen hoorde het gerucht en zag door het raam dat verzamelde volk. Hij trad buiten.

— Wij weten niets! sprak hij. Als we nieuws hebben, zullen we het bekend maken.

— We willen uw vader zien! riep vrouw Wels.

De reeder verscheen toen zelf. Hij zag wat bleek.

— Menschen, we hebben geen nieuws! zei hij ook.

— Maar is 't waar? vroeg een der vrouwen.

— Geloof me dan toch! Ik zal niets verbergen. Houd toch hoop. De Voorspoed zal door den storm uit haar koers geslagen zijn. Alle schepen hebben vertraging.

De menschen gingen weer heen. Vrouw Aalberse merkte het, dat Fons niet naar school was geweest.

— Vanmiddag gaat ge, beval ze. Ik wil niet dat ge langs de straten loopt...

Opnieuw werd het avond en geen nieuws!

IV.

Den volgenden dag sprak ieder over de Voorspoed. De sloep zou wel verloren zijn. De hoop vervloog. Ook in het huisje van Aalberse was er droefheid. Moeder weende veel en Kaatje schreide ook.

Fons liep na school naar de haven. Hij hoorde andere visschers praten over den slechten toestand van het schip. En er kwam wrok in zijn hart.

— Ik ga weer naar het kantoor, daar moeten

ze toch iets weten, zei vrouw Wels, die er ook stond.

Fons stapte met haar mee. Ze traden binnen. De reeder en zijn zoon stonden juist klaar om heen te gaan.

— Zijt ge daar weer? snauwde Ernest. We hebben toch gezegd, dat we het bekend zullen maken als we iets weten.

— De sloep is vergaan! kreet vrouw Wels. En het is uw schuld.

— O, kunnen wij er aan doen, als het stormt!

— Neen, maar het schip was slecht! zei Fons.

— Zoo, zijt gij daar ook weer, brutale aap...

— Als uw vader verdronken was, zoudt ge wel anders praten! Maar die staat daar!

— Jongen, gij moest meer uw mond houden, zei nu ook reeder Diemen. Wat weet gij van de Voorspoed af?

— Dat vader aan boord was. En ieder zegt, dat de sloep niet deugde!

— Leugens! En als gij zulke dingen vertelt, kan ik u door de politie laten oppakken, hernam mijnheer Diemen.

— En toch zeg ik het! schreeuwde Fons. Vader had het aan moeder ook gezegd, dat de Voorspoed hersteld moest worden.

— Praatjes! En maak nu, dat ge weg komt...

— Ja... gij maakt veel te veel drukte, voegde

Ernest er bij, en hij nam Fons bij den arm en zette hem aan de deur.

— Moordenaars! schreeuwde Fons nog, en schreiend van woede, liep hij heen.

Mijnheer Diemen besloot eens dadelijk met vrouw Aalberse zelf te spreken Hij kwam aan 't huisje. Kaatje was er alleen.

— Waar is moeder? vroeg de reeder.

— Naar 't strand...

— Waarom?

— Moeder deed zoo raar...

Mijnheer Diemen liep het strand op. En ginds zag hij vrouw Aalberse staan Hij ging er heen.

— Goeden dag, zei hij.

— O, mijnheer... Is er nieuws? Zeg het maar...

— Neen, ik heb geen nieuws... Ge moet hoop houden... Maar zeg eens, uw jongen stelt zich gemeen aan. Hij komt lawaai maken op het kantoor. Hij durfde zelfs moordenaars te roepen. Als hij zich zoo gedraagt, zal ik hem door de politie laten oppakken. Heeft uw man gezegd, dat de Voorspoed hersteld moest worden?

— Ja, mijnheer...

— Nu ja, er diende hier en daar wat vertimmerd te worden... Uw man zou zelf niet uitgevaren zijn, als de sloep niet deugde voor de reis.

— Het schip moest al lang nagezien worden

en het werd altijd verschoven .. En mijn man was niet gerust. Maar wat kon hij doen... Hij hoopte op mooi weer...

— Nu overdrijft ge. De Voorspoed kon nog heel wat reizen doen... Gij hebt uw jongen zeker gezegd zoo iets uit te strooien, om ons geld af te truggelen, als er een ongeluk gebeurd is?

— Geld... heb ik aan geld gedacht! Ik denk aan mijn armen man... Hij ligt ergens in zee ginder...

— Maar ik wil geen praatjes, geen laster! En als uw jongen nog moordenaar roept, laat ik hem in 't kot steken...

— Als de mannen niet meer terug keeren, dan hebt ge hun dood op uw geweten! kreet vrouw Aalberse en ze stak woedend de vuist op.

— Kalm, kalm, hoor! zei Diemen, zijn stok verheffend.

Een jongen snelde toe. 't Was Fons.

— Raak mijn moeder eens aan! schreeuwde hij, en gaf den reeder een duw.

— Kom, kind, we gaan naar huis... Die man praat van geld en ik verga van angst om uw vader.

— Moordenaar! schold Fons weer.

— Ik zal u bij de politie aanklagen, verzekerde de heer Diemen.

Hij was zelf opgewonden en besloot nog een

eind verder over het strand te wandelen.

Hij was ook overtuigd nu, dat de Voorspoed vergaan was. Maar de bemanning kon door een ander schip opgepikt en meegenomen zijn naar Engeland. De sloep was verzekerd... De reeder zou geen verlies lijden. En de menschen?

Ja, een visscher stond aan gevaren bloot. Dat wist hij van te voren... En als visschers verdronken, moesten de vrouwen maar zien aan den kost te komen... Niemand betaalde dan weduwen en weezen een pensioen.

Zoo wandelde mijnheer Diemen voort. Hij vond het vervelend, dat het bekend was van den slechten toestand der sloep. Er zou veel over gebabbeld worden. Maar niemand kon het bewijzen...

De reeder was al een heel eind van 't stadje. Plots bleef hij verschrikt staan. Daar lag een mensch... Het was een visscher...

— Een van de sloep, dacht mijnheer Diemen dadelijk.

Hij bukte zich... De doode was Aalberse... De reeder beefde over al zijn leden. 't Was of er weer iemand « moordenaar » riep. Hij keek rond zich, maar hij stond hier alleen bij den verdronkene en door de golven aangespoelden visscher.

Mijnheer Diemen liep heen. Hij scheen eensklaps bang en, zoo vlug als hij kon, stak hij de

duinen over. Hij keerde langs een binnenweg terug.

— De Voorspoed is vergaan, hier dicht bij de kust... Acht mannen verdronken. De sloep was slecht. Aalberse had geklaagd over zwakke plekken in de romp. Die zijn nu dadelijk lek geslagen. Acht mannen verdronken! Moordenaar! zoo suisde het den reeder in de ooren.

De avond viel. Het donkerde al... In de verte blonken reeds lichtjes van de stad.

— Ik zeg niets, besloot de reeder. Anderen zullen morgen den doode vinden. Anders noemen de dwaze menschen het nog een straf, dat ik het eerst dien Aalberse moest zien.

Hij kwam langs huisjes. Daar ergens woonden nog vrouwen van zijn visschers... Zeker hoopten ze nog, dat de mannen opgepikt konden zijn. Hij wist de waarheid, maar hij zei niets. Hij durfde die menschen nu niet onder de oogen te komen. Ginder was de woning van Aalberse. Hij had de vrouw en den zoon nog met de politie bedreigd. Niets zeggen... 't Gaf niet, of de doode den heelen nacht op 't strand lag. Misschien namen de golven na hoog water vannacht hem weer mee. De reeder wenschte het... Lijken hier aan den wal... dat maakte de beroering nog erger...

Mijnheer Diemen kwam aan zijn deftig huis

Zijn vrouw, Ernest en twee dochters merkten op dat hij zoo bleek zag.

— Vader trekt zich die zaak van de Voorspoed te veel aan, zei Ernest.

— Maar jongen, acht menschen aan boord! sprak mevrouw Diemen.

— Wij kunnen het niet helpen dat het stormt. En van die reparaties zijn het domme praatjes!

Mijnheer Diemen verzweeg ook voor zijn huisgenooten zijn vreeselijk nieuws Hij at weinig en ging vroeg te bed. Maar hij kon toch niet slapen. « Moordenaar », ruischte het in zijn ooren. Hij zag telkens weer dien dooden man. De reeder nam een poeder in. En toen viel hij in slaap. Maar hij droomde erg benauwd, dat hij weer op het strand stond. En Aalberse stond recht en uit zee kwamen ook de zeven anderen en ze schreeuwden allemaal zeer luid: « Moordenaar! » De reeder wilde weg loopen, maar hij kon niet. « De Voorspoed was slecht en gij waart te gierig om het schip te herstellen », riepen de mannen. « Het was niet tegen den storm bestand. Wij moesten verdrinken en in de golven dachten we nog aan onze arme vrouw en kinderen. Wie zal voor hen zorgen? Gij hebt door ons al die jaren zooveel geld verdiend ». En toen was het of Aalberse nog dichter trad en zei: « Mijn jongen moest naar de politie, maar de politie zal u grij-

pen. Mijn jongen zei de waarheid, ge zijt een moordenaar ». En daar stond Wels en sprak: « Uw zoon heeft mijn arme vrouw toegesnauwd en uitgescholden, toen ze om nieuws kwam ». Weer wilde Diemen vluchten, doch hij kon niet. Hij gaf een groote schreeuw en werd wakker.

Zijn vrouw stond bij hem.

— Ge zijt erg aan 't droomen, zei ze.

— Ja...

— Van de sloep... Er is immers nog hoop, dat de mannen gered zijn... Hier is een kalmeerend poeder. Neem het in...

Diemen dronk het glas uit. Hij werd toen rustiger...

V.

De jongens zaten in de klas, toen Maarten Vlietink aanklopte.

Hij sprak zacht met den meester.

— Fons Aalberse, zei de onderwijzer, ga met Vlietink mee, mijn jongen...

Alle knapen keken Fons aan

— O, is er nieuws van vader... is vader verdronken? vroeg Fons met een snik.

— De sloep is vergaan, mijn kind... 't Is een zware slag, hernam de meester, zelf ontroerd. Wees nu een flinke kerel en troost uw moeder...

Men heeft uw vader gevonden op het strand...

— O, dan is mijn vader ook dood! kreet een andere knaap.

't Was Dries Lievense, den zoon van een visscher.

— Er zijn er twee aangespoeld, zei de meester. Aalberse en Dirksen...

Fons was al bij de deur. En Vlietink leidde hem mee. De menschen keken medelijdend naar den schreienden knaap.

— Kaatje is al naar huis, zei Vlietink. Ja, Pier Louis vond uw vader tegen de duinen... Vader is naar huis gebracht. Zooals de meester zei, moet ge uw best doen, om uw moeder te troosten...

Fons kwam thuis en viel weenend in de armen van zijn moeder.

— Och, mijn jongen, mijn arme jongen! Uw goede vader! snikte vrouw Aalberse.

En zij bracht Fons in het achterkamertje. Daar lag vader. Schreiend zonk Fons bij hem neer.

Ja, in veel visschersgezinnen zijn vreeselijke drama's gebeurd.

's Namiddags hoopte zich veel volk op vóór het kantoor van den reeder. Er werd geroepen en geschreeuwd. De heer Diemen was er niet. Hij

lag ziek thuis. Ernest zag zóó wit als krijt. Nu had hij geen praat meer.

— Dorus, laat iemand door het achterraam kruipen en om de politie loopen. O, gauw... Ze zullen binnen dringen en me mishandelen!

Hij beefde als een riet. Een der bedienden verliet door een venster het kantoor. Dorus moest bij Ernest in het bureel komen. En Ernest sloot de deur.

— O, hoor toch eens. Ze roepen! kreunde hij.

« Steun voor de weduwen en weezen... Drijvende doodkist... Acht mannen weg ».

Men verstond deze en andere uitdrukkingen.

— Ze beuken op de deur! kloeg Ernest. Ze willen binnen. Ze zullen me mishandelen...

— Dadelijk zal de politie wel komen, zei Dorus.

— O, ge zult me verdedigen, als ze er in geraken...

— Ja, dan ga ik met hen spreken, maar de deur is sterk...

— Wat roepen ze nu? Dat vader en ik moeten komen! O, ik durf niet. Dat volk is zoo ruw.

— De politie is er al... Ze was zeker reeds op weg, hernam Dorus. Ik hoor bevelen...

— O, gelukkig!

't Gejoel bedaarde. Wat later werd er geklopt. Dorus ging hooren. De kommissaris wilde binnen.

— 't Volk is opgewonden, zei hij. Mijnheer Ernest, het beste is dat ge door 't achterraam klimt, daar staan twee agenten. Die zullen u naar huis brengen.

— Maar zullen de woeste menschen mij niets misdoen?

— Ze kunnen u dan niet zien.

Zoo moest Ernest de vlucht nemen. Thuis vertelde hij opgewonden 't gebeurde aan zijn moeder en zusters. Zijn vader lag ziek boven. Het huis werd door politie bewaakt. Den volgenden morgen durfde Ernest niet naar 't kantoor. Zijn vader riep hem. De reeder dacht nog steeds aan zijn boozen droom. Maar die droom scheen hem werkelijkheid. Hij had zijn visschers steeds uitgebuit en ze nu op een slecht schip uitgestuurd. En 't was of hij acht bleeke gezichten aanschouwde...

— Ernest, zei mijnheer Diemen, de meid moet om Dorus gaan. Ik zal hem geld laten brengen naar de familie van de slachtoffers. Hij moet ook zeggen, dat ik ze zal blijven steunen.

— Hoe lang?

— Zoo lang ze leven...

— Maar vader... Ge wilt die vrouwen pensioen geven?

— Ja...

— Dat doet niemand... Het is al te gek...

Gisteren is men komen tieren en joelen voor het kantoor.

— We verdienen dien hoon. Maar God hoort me... ik zal alles veranderen... We hebben schuld aan den dood van die brave mannen. Ook een goed schip kan vergaan; maar een slecht moet wel verzinken met zulk noodweer.

— Zoo veel geld...

— Stil nu... Ik heb u ook te veel baas gelaten... Wij zijn harde, wreede menschen... Het zal veranderen... Al het geld van de verzekering deel ik ook aan die getroffen families uit.

En Dorus kwam en bezocht de huizen van smart en rouw. Het nieuws, dat de achtergeblevenen een pensioen kregen, bedaarde de opwinding bij het volk.

Mijnheer Diemen sprak met niemand over zijn boozen droom. Die booze droom had dan toch zijn geweten geschokt en zijn hart beter gemaakt.

Niet alle dooden spoelden aan. Vier werden op het kerkhof van het stadje begraven. Er waren veel belangstellenden. Fons en Kaatje steunden hun moeder...

Den volgenden dag werd Fons bij mijnheer Diemen geroepen. Stug ging hij er heen. Maar de reeder ontving hem zeer vriendelijk. En de eens zóó trotsche man bekende nu, dat hij verkeerd

gehandeld had. Hij vroeg wat Fons wilde worden.

— Naar zee gaan, antwoordde de jongen.

— Later kapitein van een groot schip? Dat kan... want ge moogt op mijn kosten leeren aan wal en op zee, en ik zal voor uw moeder zorgen, verzekerde de heer Diemen.

Die hulp bracht troost in het beproefde gezin, al bleef er de droefheid om vader.

Ernest Diemen zei dat zijn vader dwaas handelde, maar de reeder zorgde, dat de wijsneus, die in oogenblikken van gevaar zich een lafaard toonde, niets meer te vertellen had op het kantoor.

De klerken werden beter betaald en goed behandeld.

Aldus wilde mijnheer Diemen toch zoo veel mogelijk goed maken van de schuld, die op zijn geweten drukte.

EINDE.